

Arrest

nr. 139 428 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 17 mei 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. KEULEN en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn.

Op 29 augustus 2010 werd de verzoekende partij naar aanleiding van een vreemdelingencontrole in illegaal verblijf aangetroffen, waarop haar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd gegeven.

Op 16 mei 2012 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 7 januari 2013 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna verkort de CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij te weigeren. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 10 april 2013, bij arrest nr. 100 712, verwierp de Raad het voormelde beroep en weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 17 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) aan de verzoekende partij.

Op 28 januari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 7 mei 2013 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 14 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 17 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 28 januari 2013 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juni 2013, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2013 (en de aanvulling van

02.04.2013) werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september

2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft, geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, de Nederlandse taal zou spreken en daarvoor Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een cursus PC initiatie heeft gevolgd en een inburgeringscontract heeft ondertekend, verschillende getuigenverklaringen voorlegt geschreven door enkele van zijn lesgevers, reeds gewerkt heeft met een arbeidscontract van onbepaalde duur, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd en ingeschreven is in de bibliotheek, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beweert hier te zijn sinds 01.02.2010, doch heeft pas op 16.05.2012 asiel aangevraagd. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.04.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene vroeg vrijwel onmiddellijk daarna, op 07.05.2013, voor de tweede keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 14.05.2013 afgesloten met een "weigering van in overwegingname van de asielaanvraag" door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 11 maanden voor de eerste en 7 dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Ook spreekt de advocaat van betrokkene in het verzoekschrift over een langdurig legaal verblijf in België. Doch, naast bovenstaande argumentering (geen onredelijk lange asielpcedures) dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene in de periode voor zijn eerste asielaanvraag illegaal in België verbleef. Van een langdurig legaal verblijf kan aldus geen sprake zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat een terugkeer in dit stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene geruime tijd verbleef in zijn land van herkomst en dat zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het argument dat verzoekers' aanvraag op gelijke basis zou staan met een aanvraag regularisatie conform art. 2,2° van de regularisatiewet, dient te worden opgemerkt dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980."

Op 17 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, eveneens op 18 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen op 10.04.2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat, niettegenstaande uit de bij het verzoekschrift gevoegde beslissingen blijkt dat de verzoekende partij twee beslissingen wenst aan te vechten, met name enerzijds de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds, het bevel om het grondgebied te verlaten, het enig middel uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partij geen middel heeft ontwikkeld tegen de tweede bestreden

beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht deze middelen als volgt toe:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd.

Verzoeker verblijft sinds 2010 in België. Gedurende bijna 1 jaar (zijnde vanaf 16/05/2012 tot 10/04/2013) heeft verzoeker gezeten in de asielprocedure.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag als de feitelijke omstandigheden die

eraan ten grondslag liggen. Dit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij nu zij zelf in haar middel aangeeft dat de bestreden beslissing gemotiveerd is. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De Raad wijst erop dat de beoordeling van het afdoend karakter van de motivering nauw samenhangt met de beoordeling van het voldoen van de bestreden beslissing aan de materiële motiveringsplicht, die de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd - weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak - : de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 679).

Er moet worden benadrukt dat de Raad in casu als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Hierbij dient te worden aangestipt dat de Raad de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt gemotiveerd voor de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen (haar langdurig (legaal) verblijf, de duur van haar asielprocedures, de elementen van integratie, haar blanco strafblad, dat een terugkeer traumatisch zou zijn, en de verwijzing naar de wet van 22 december 1999, naar artikel 3 van het EVRM en naar artikel 1 van het Verdrag van New York) waarom zij niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Uit voormelde bespreking van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat verwerende partij niet onredelijk heeft gehandeld door de door de verzoekende partij ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden te beschouwen. De aangehaalde elementen vormen immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kunnen bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

De verzoekende partij wijst in het verzoekschrift op de duurzame sociale bindingen en de grote vrienden- en kennissenkring die zij heeft opgebouwd. Verder wijst zij erop sinds 2010 in België te verblijven, en gedurende bijna 1 jaar in asielprocedure te zijn geweest. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte met deze factoren geen rekening heeft gehouden.

De Raad wijst er echter op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk met deze factoren rekening heeft gehouden.

Met betrekking tot de twee asielprocedures van de verzoekende partij vermeldt de bestreden beslissing dat de duur van deze procedures (respectievelijk iets minder dan 11 maanden voor de eerste en 7 dagen voor de tweede) niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Met een verwijzing naar arrest nr. 89 980 van 2 oktober 2000 van de Raad van State wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing bovendien op dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf geeft. Aangaande het beweerde langdurig legaal verblijf van de verzoekende

partij vermeldt de bestreden beslissing dat daar geen sprake van is, aangezien betrokkene in de periode voor haar eerste asielaanvraag illegaal in België verbleef.

Met betrekking tot de grote vrienden- en kennissenkring die de verzoekende partij beweert te hebben opgebouwd, stelt de bestreden beslissing dat dit, evenals de overige aangevoerde elementen van integratie zoals de beweerde duurzame lokale verankering, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar dat deze elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980. Gelet op de rechtspraak van de Raad van State, en met name het voormelde arrest nr. 198 679 van 9 december 2009, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dit in redelijkheid kon besluiten.

Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat zij in België duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd, wijst de Raad erop dat zij dit bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet als buitengewone omstandigheid heeft uiteengezet, doch als een grond voor regularisatie. Aangezien de gegrondheid van de aanvraag in casu niet aan de orde is, diende de verwerende partij niet te motiveren aangaande deze duurzame sociale bindingen.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, of haar beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dient vooreerst te worden aangestipt dat de verzoekende partij in casu om een voordeel verzoekt bij wijze van een aanvraag en dat zij bij het indienen van haar aanvraag al haar argumenten heeft kunnen uiteenzetten. Zij heeft dit ook nog op latere tijdstippen kunnen doen bij wijze van een aanvulling op haar aanvraag. Met al haar argumenten werd ook rekening gehouden. De verzoekende partij houdt dus ten onrechte voor dat zij haar standpunt niet heeft kunnen verduidelijken. Verder dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar grief nu zij zich beperkt tot een theoretisch betoog en op geen enkele wijze verduidelijkt welke elementen zij nog zou hebben aangereikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU